

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars I. Confertur cum misericordia corporali, ac spirituali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

sed & rem tenes, eos inquam nactus es, quos necessitate quadam obstrictos habes, obnoxiosque divinis laudibus longè, quàm Divi mortales celebrarint, sanctius celebrandis. Hancine igitur charitatem, hanc rationem facillimè egestatem tuam supplendi non studiosè complecti poteris?

677.
Epilogus
ad Religio-
sos.

Sed vos hîc maximè compello, ô Numinis fervidi Amatores. Quanti enim vobis esse debet hoc studium pias defunctorum animas adjuvandi, cùm tantæ Numinis gloriæ ferax sit? nonne vel pro eâ solâ gloriæ accessione studiosè ac diligenter diu noctuque mittendæ in purgatorium preces, & transmittendæ animis satisfactiones essent, etsi minimè cruciarentur? nonne pro eâ solâ idoneo rerum æstimatori multa graviaque supplicia essent perferenda? Quid eâ causâ non designare viri sancti, ac fœminæ? quid non sunt moliti? Enimverò ad amplificandam Numinis gloriam spectabat, quidquid in eorum actis generosè susceptum legimus, vel ad frangendas animi affectiones, vel ad intestinas corporis inimicitias extinguendas. Quid? offendisse aliquando apud Deum opt. Max. ejusque honori ac gloriæ detraxisse tam acerbum visum fuit S. Catharinæ Genuensi, ut amore Numinis, & odio sui velut ebria justitiam divinam adversum crimina sua invocaret, indulgentiam Pontificiam sibi lucrari cunctaretur, aliorum preces non requireret, veniam pœnæ noxis suis debitæ non rogaret, eo dumtaxat consilio, ut pro meritis lucraret. Tanta honoris divini per se recuperandi cupiditate ardebat! Vos igitur, qui illius amplificandi tam facilem & efficacem modum nacti estis, an negligere poteritis? Cur, quæso, tam flagrantibus votis ad cœlum aspiratis, nisi ut majestatem illam, bonitatemque immensam castius & ferventiùs ametis, ac prædicetis sincerius? At quando id nondum licet, en licet efficere transmissis in Purgatorium precibus, ut eam ipsam, & eâ vestro nomine, & Cœlites omnes vestro beneficio, multo, quàm vos ipsi, vehementiùs adament. Ergo transmittite preces, transcribite satisfactiones, sacrificia cumulare; vel unius animæ acceleratus in cœlum ingressus operam omnem vestram plus nimio compensabit gloriæ divinæ amplificatione; quantò amplius complurium liberatio, quas haud dubiè ad eandem felicitatem provochetis, si charitatem in defunctos colere pergatis?

ARTICULUS VI.

Magnitudo caritatis in pios manes orta ex periculo subeundi pœnas Purgatorii, cui se Defunctorum Amator exponit.

PARS PRIMA.

Confertur cum misericordia corporali ac spiritali.

HÆc una est præcipuis hujus charitatis laudibus. Cùm enim mortaliū quilibet ferè exploratum habeat pœnas expiatrix sibi purgando subeundas esse, easque eò fore acerbiores ac diuturniores, quò minus pro noxis in vitâ fecerit satis. Cùm etiam constet eam satisfactionem, quam defunctis, aut vivis assignavimus, nostram amplius non esse, nec pœnas nobis, sed aliis quibus eam assignaverimus, debitas, posse diluere, consequitur ex hac in defunctos charitate manaturum ut purgantes pœnæ Amatori defunctorum luendæ sint, & quidem graves, ac diuturnæ, quas dissolveret, si satisfactionem suam precumque impetrationem sibi reservaret. Et ea ferè persuasio, vel etiam, ut postea videbimus, formido, multos ab hac caritate deterret, eatenus saltem, ut piis manibus vel omnes, vel præcipuas satisfactiones suas donare prorsus recusent, licet preces, & subinde indulgentiam aliquam & nonnihil operum satisfacere potentium charitatis impulsu ac præcepto concedere consueverint.

678.
Occasio-
lius peri-
culi.

Ex quo excellentia fluit pietatis, ac misericordiæ eorum, qui eo metu, ac periculo neglecto pios manes omni, quâ licet, ope juvare contendunt, parati eorum causâ expiatrix illis flammis cremari, quando Deo ita visum fuerit. Quare omnem, aut prope omnem suam satisfactionem iis transcribunt, aut eam saltem, quam sibi olim necessariam fore existimant. Quorum numerus, jam (quæ Dei gratia est) non mediocris est, crescitque in dies vehementer, atque ut magis, magisque crescat, ejusmodi charitatis decus ex hoc capite demonstrare nunc conabor.

679.
Pios non
deterret.

Imprimis hoc perspectum est, & aliàs diximus, huic caritati nobilitate cedere quod charitatis omne

680.

Quod cha-
ritatis omne

ritas hac corporalem misericordiam superat. omne genus misericordiae corporalis. Enimvero satis liquet famem, sitim, frigus, & alia corporis mala, quibus hac misericordia mederi solet, cum unica corporis conflagratione conferri non posse: tantum abest, ut animae purgandae incendium valeant aequare. Nec multum refert, quod charitas in defunctos nullum jam dolorem inferat, nulli, aut fere nulli labori Amato-rem illorum obnoxium reddat, uti misericordia corporalis, quae semper cum labore ac difficultate conjuncta est. Nam eo omni labore gravius est exponere se periculo tam gravis incendii. Et verò quis non malit stipem largiri, agros solari, peregrinos excipere, quam certo ac publico patibuli, aut ignis supplicio expositus vivere? Quid verò patibuli ac crucis periculum ad illud Purgatorii? atqui singulis momentis, quemadmodum mortis, ita Purgatorii propè abest periculum: & licet mortem ac Purgatorium procul distare facias, tamen aliquando eventura non ignoras. Neque iterum objicias id periculi non magnopere expendi solere, atque adeò minimè grave esse illud vel sic adire. Nam imprimis tu ipse dum hæc legis, illud discrimen attendis, siquæ postea pro defunctis ores, aut stipem eroges, facile recurret ea cogitatio; & si non multum feriat, forsitan inde fit, quòd caritas metum abigat, propter futuræ patientiæ securitatem. Deinde agimus de naturâ charitatis eam attentionem ciere, & tantorum cruciatuum metum fortiter abigere natæ, de quæ iis, qui eam adhibent. præterea ut absit tantus metus ac difficultas, tamen Caritas generatim, & nominatim hæc Caritas longè nobilior obiectum sortita est. Rursum igitur rectè pronuntiamus illam omne genus misericordiae corporalis naturâ ac nobilitate superare.

Et Spiritualem.

Jam si eandem caritatem cum operibus misericordiae spiritualis componere placet, hæc enumerari solent. Peccantes corrigere, Ignorantes docere, Dubitâtes rectè consulere, Pro salute proximi Deum orare, Consolari mæstos, Ferre patienter injurias, Offensam remittere: quæ quidem singula plurimum laudis merentur, tendunt enim ad procurandum animarum salutem, de quâ Chrysost. Hom. 3. in Genes. Nihil, inquit, ita gratum est Deo, & ita cura, ut animarum salus; Sicut clamat Paulus dicens, qui vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. ita Chrysost. qui paulo post sic pergit, ut sciatis quantum bonum sit, cum salute nostrâ alienam lucrari, audi Prophetam ex persona Dei loquentem, Qui educit pretio-

sum à vili, quasi os meum erit. Quid est hoc? qui ab errore ad veritatem, aut, manuduxerit pro virili humano me imitatur. Hæc & alia Doctor Aureus, & alii Patres. Et fateor equidem longè pluris esse debere cæteris paribus si quis author sit salutis alterius, quàm si ejusdem. imò & plurimorum liberationem è carcere Iustali obtineat. Sed tamen nonnulla sunt, quæ charitatem in defunctos supra hoc genus misericordiae extollunt. Etenim tendit quidem ea misericordia ad gratiam Dei proximo conciliandam, sed quàm frequenter sine suo frustratur! At numquam suum non assequitur charitas in defunctos: semper enim illis prodest, si non quibus beneficium destinavit, certè aliis, quibus Deo fuerit placitum. Deinde esto, gratiam misericordia illa suis miseris comparet, an propterea gloriam? An si Theſſalonicenses hoc Pauli consilium cap. 5. secuti sunt, Rogamus autem vos, fratres, corripite inquietos, consolamini pusillanimes, suscipite infirmos, patientes estote ad omnes. Videte ne quis malum pro malo alicui reddat, sed semper quod bonum est sectamini invicem, & ad omnes: An, inquam, si ea præstiterint, vel Paulus vel alii omnibus illis miseris gloriam compararunt? Forsitan ne gratiam quidem, & fortè, ut fit, remedio deteriores evasere. Denique id potissimum observa, nec primam hominis gratiam, nec perseverantiam cadere sub meritum de condigno. At multorum, graviumque Theologorum sententiâ satisfactionem alterius, alteri prodesse ex condigno. Deinde etsi dixeris ex congruo dumtaxat illi suffragari, tamen longè certius eidem prodest, quàm oratio, aut aliud opus Deo pro aliis oblatum valeat ad obtinendam iis gratiam primam, aut perseverantiam, cum satisfactio lytrum contineat æquale pœnæ illi, quam redimit. Qui ergo illam exhibet, certior est pœnam etiam alterius redimendi, quàm alter alteri gratiam primam aut perseverantiam obtinendi, pro quo vel orat, vel quidpiam aliud facit. Maximè cum receptum sit quempiam pro se ex condigno satisfacere, & pariter ratum neminem sibi gratiam primam, aut perseverantiam mereri posse. Ex quibus efficitur caritatem in pios manes non paucis ex captivibus antistare misericordiae spirituali, esto ponatur hujus ope non paucos salutem consequi.